

צלמון, דוד

דוד, בן לולו וסלמן, נולד בשנת ת"ש (1940) בבגדד שבעירק. ב-1951 עלתה משפחתו בת תשע הנפשות ארצה והתיישבה במעברת הר-טוב. דוד למד בבית-הספר היסודי על-שם ג'ימי בבית-שמש, ואחר-כך המשיך ולמד בקיבוץ פלמ"ח צובה. למרות תנאי הדיור הקשים במעברה ולמרות מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה, הקפיד דוד לבקר בבית-הספר בקביעות והיה בין התלמידים הטובים בכיתתו. שנים אחדות גרה המשפחה

בפחונים ללא שירותים אלמנטריים, ללא מים זורמים וללא חשמל. אל הקשיים הרגילים, שמקורם בשפה זרה ובסביבה חדשה, נוספו קשיים כלכליים, שלא פעם הביאו את המשפחה עד פת לחם. כל הקשיים האלה לא יכלו לדוד והוא הקפיד להופיע בחברה נקי ולבושו מסודר. הצלחתו בלימודים הייתה כה גדולה עד שרבים

מחבריו ללימודים היו באים לביתו כדי להעזר בו ולהכין את שיעורי הבית יחד אתו. בתום לימודיו בבית-הספר היסודי החליט לשלב לימודים עם עבודה והצטרף יחד עם ידידו הטוב אל חברת הנוער של קיבוץ פלמ"ח צובה, שבהרי ירושלים. מיד נקלט בעבודת המטעים ובחברת הנערים. כיוון שהיה חרוץ מטבעו וכיוון שניחן בידיים חרוצות וזה עד מהרה להערכתם של חברי המשק והם קבלוהו לחברתם בזרועות פתוחות. עוד לפני תום תקופת הניסיון נבחר דוד לוועדת התרבות של חברת הנוער ומילא תפקיד מרכזי בכל האירועים החברתיים, שאת רובם יזם בעצמו. בשעות הפנאי המועטות שנותרו לו עסק בהתלהבות במשחק השחמט ובטיפוח אוסף הבולים שלו. דוד החל לאסוף בולים עוד בהיותו תלמיד בבית-הספר היסודי. כל אגורה שהצליח לחסוך מדמי החופשה הקדיש לרכישת בולים חדשים לאוסף שלו. כל המכתבים שהגיעו למשק נמסרו תחילה לדוד, אשר היה טורח ומוריד את הבולים מן המעטפות ואחר-כך מעבירם לתעודתם. בחופשות נהג לנסוע לירושלים כדי למכור בולים מיותרים וכדי לרכוש בולים נוספים. כפי שטרח באוסף הבולים שלו כן השקיע הרבה מרץ ורצון בלימוד משחק השחמט. בזכות גישתו הרצינית והיסודית ותפיסתו המהירה ידע נצחונות רבים. לאט לאט הפך למומחה "בהא הידיעה" בתחום זה, ובתחרות השחמט שהמשק ארגן אף הצליח להגיע לחיקו במשחק נגד רבי-האומן צ'רניאק. השתלבותו של דוד בחיי המשק הייתה כל כך מלאה עד שהחליט לבלות שם את כל שנות נעורו עד למועד גיוסו לצה"ל.

דוד גויס לצה"ל במחצית אוקטובר 1958 והתנדב לחיל הרגלים. הוא סיים את הטירונות הקשה בהצטיינות והשתלם בקורס למש"קי מקלעים. כיוון שהצטיין כחייל ממושמע וכלוחם יעיל, שלחוהו מפקדיו לקורס מפקדי כיתות וגם שם סיים בהצלחה רבה. במיוחד הצטיין בקורס במקצועות ההדרכה ובהתמצאות בקריאת מפה ובשטח. דוד היה בין המעטים, שנבחרו להשאר בבסיס ההדרכה של הנח"ל כדי להמשיך ולאמן מחזורים של חיילי חיל הרגלים. הוא הגיע להישגים מרשימים כמדריך והיה אהוב על חניכיו. מפקדיו נתנו בו אמון רב ופעמים רבות מינוהו כסמל מחלקה בפועל, ואף כממלא מקום למפקד המחלקה בהיעדרו. דוד ניחן בכישרון לפקד ולהטיל מרות ללא כפיה ובלא שיזדקק לאמצעים שהמסגרת הצבאית העמידה לרשותו. לחניכיו היה כאח בוגר, שמשתפים אותו בחוויות ונשמעים לפקודותיו מתוך הערכה ואמון בכוח שיפוטו. בתום שירותו הסדיר חזר דוד לבית-שמש. תחילה התקשה להתרגל אל חיי העיר, אך אט-אט החל מתאקלם בסביבתו החדשה-ישנה. הוא החל לעבוד ואף סיים בהצלחה קורס להפעלת ציוד מכני כבד. תחילה עבד בשירות הקרן הקיימת לישראל כמפעיל טרקטור וכעבור זמן קצר נשא אישה והקים אתה בית. בשנת 1965 נולד בנו הבכור בנימין, ואחריו נולדו בתו אסתר ובנו שמעון. אבל אושרו לא נמשך זמן רב. זמן קצר לאחר לידת בנו השלישי נפטרה אשתו בפתאומיות ודוד נותר לבדו, מטופל בשלושה ילדים קטנים, כשהגדול בהם היה בן ארבע שנים בלבד. עברה עליו תקופה קשה ביותר, אך לאחר שהחל מתאושש מן המכה נשא אישה בשנית וכשנה לפני פרוץ מלחמת יום הכיפורים נולדה בתו מרים. במלחמת יום הכיפורים השתתף דוד בקרבות הבלימה, שניהלו כוחותינו מתוך המוצבים לאורך תעלת סואץ. ביום "בתשרי תשל"ד (6.10.1973) נפגע דוד במהלך הלחימה במעוז "ליטוף" ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל, בירושלים. השאיר אחריו אישה וארבעה בנים ובנות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.